

нічогісінько не сказав... Але ж тату, я не їм “згушонки”!

Однак уголос я кажу інше:

– Добре, тату. Я не братиму круп. Але можна я буду приходити по неділях, коли мама готує борщ із м'ясом?

– Ні, – мій тато завжди категоричний, – по суботах на гречаний суп.

Я слухняна доця. Головне, щоб вони не змінили замок у дверях, бо доки я маю ключ від квартири, я можу нишком їсти і суп, і борщ...

– Ти знову йдеш по “згушонку”? – зупиняє мене Стьопка Федорович, і я винувато схилию голову.

– Стьопко Федоровичу, Ви ж знаєте, я не їм “згушонки”... З дитинства.

– Знаю, знаю, – посміхається вахтер і протезованою рукою гладить широчезні вуса. – Але дивись мені, – раптом серйознішає дідок, – щоб ніхто не бачив!

– Добре, добре, – кричу зі сходів. – Ніхто не бачитиме, навіть Стьопка Федорович не побачить!!!

Я вбігаю в квартиру і миттю на кухню. Мама буде за годину, татко – раніше. Розігріваю кашу, дістаю з холодильника салат. Головне – з'їсти всього потрошки, не забути все покласти на місце і вимити посуд. Непогано було б іще встигнути в душ, але то розкіш. У себе в квартирі з метою економії я перекрила кран із гарячою водою – щоб не спокушатися. Не встигну. Беру з собою склянку цукру, гречки і баночку “згушонки” – і вихором з квартири. Уже майже втаранююся у двері під'їзду, як сильна протезована рука хапає мене і затягує у свою кімнатку.

– Батько на вулиці, сховайся під столом.

Мені смішно, що я у своєму віці буду лізти під стіл, але потрапити зараз батькові на очі – перспектива не така вже й весела, і я швидко опиняюся біля ніг Стьопки Федоровича.

Мій татко питає у вахтера, чи не було мене, Стьопка Федорович відповідає, що де ж то я могла бути, як він справно вахтує, і якщо Ігор Владиславович сказав мене не пускати, то Стьопка Федорович не пропустить без їхньої згоди. Татко мій не дуже втішений, передчуває, що “згушонки” немає на полиці, але різко припиняє розмову і йде. А мені байдуже – хай би виволік мене зараз Стьопка Федорович, хай би вийняв із сумки “згушонку”,

МІЙ СТЬОПКА ФЕДОРОВИЧ

Були часи, коли таткові на зарплату давали згущене молоко ящиками, ми з ним їли його донесхочу, відкривали одночасно десяток баночок, лишали на підвіконнях, тумбочках, підлозі... А тоді приходила мама, сварила нас і нерозпочате варила й ховала за диваном. Я знала, де лежить “згушонка”, але варене важко було смоктати з пробитої дірочки, а відкривати повністю я не вміла. Я добре пам'ятаю ті часи, бо тоді мене вперше знудило, і я ніколи не їм “згушонки”.

– Мені треба з тобою поговорити! – сердитий голос. – Не кради крупу на кухні! А ще – не бери “згушонку”! Переїхала на квартиру, от і забезпечуй себе сама!

Я мовчу в трубку. Хочеться дорікнути татові, що чомусь, коли я витаскала з дому мамині ядучі фіолетові тині, і таку ж помаду, і ті клятві парфуми з феромонами, він

хай би лозиною набили обоє по черзі. Я дивлюся на протези його ніг – і мені байдуже.

Скільки себе пам'ятаю, Стьопка Федорович вахтував у нашому будинку. Зараз він уже старий, сивий, лише вуса весело крутяться і сміються разом із ним. А колись він був не такий старий і майже зовсім не сивий, ганяв мене з дітлахами, коли ми цвірінчали під його віконцем, міг і ляща дати... Ми ніколи не жартували про його протезовану руку – ми страшенно її боялися. І якщо до інших неслухняних дітей приходив бабай, то я неодмінно жахалася появи Стьопки Федоровича. Хоч насправді посивів він ще в далекій молодості. Коли служив в армії, розвантажували вагони – спускали новесенькі танки. Один злетів і підім'яв кількох солдатів. Я собі все це погано уявляю – як залізницею перевозять танки, а Стьопка Федорович волів би цього ніколи не знати. Однак у той час, коли ми боялися його шкіряної руки, у нього не було також і ніг.

– Скажи чесно, ти крадеш “згущонку” лише тому, що всі знають, що ти її не з'їси, значить, вкрасти не могла? – виймає мене з-під столу вахтер. Я дивлюся, як протез впився мені в плече, і думаю, що ті, до кого приходив у дитинстві бабай, уже забули за нього, а Стьопка Федорович мене й досі міцно тримає.

– Я інколи їм. На зло, – обережно починаю я.

– Та знаю я, – і він поважно крутить свої вуса. – Минулого четверга знову виблювала мені все біля ліфта на третьому.

– Я не хотіла... – злякано шепчу: мені не соромно, мені страшно.

– Та знаю я! Спішила, бо батько мав уже прийти. Ну то я прибрав... Мала свинюка!

Останні слова повертають мене в реальність, і я миттю вискакую з його кімнатки.

– Завтра не приходь! – гукає мені вслід Стьопка Федорович, – батько помінявся змінами, завтра в нього вихідний!

Я біжу підстрибцем – радісна, мов у дитинстві, аж цукор з гречкою в сумці підскакують.

– Слухай, – якось говорить мені Стьопка Федорович, – може, не ходи ти до батьків їсти? Давай я тебе підготовуватиму, а то з'їдять вони мене не солячи, з протезами...

Я дивлюся на нього і посміхаюся його вусам. А що я можу відповісти?..

Тоді я нічого не сказала, майнула додому, поїла млинців. Згодом нарешті влаштувалася на пристойну роботу, навіть почала було ходити до їдальні... Але щойно мене звідти вигнали, – схопила ключі від батьківської квартири... Яке ж було моє здивування, коли вперлася носом в зачинені двері, а на дверях – домофон.

– Набери номер квартири і кнопку виклику! – гукала мені мама з вікна кухні. Її голос аж тремтів від радощів бачити доньку – уже більше місяця в них не зникала “згущонка”.

А я стояла і думала про те, що прекрасно знаю, як користуватися домофоном, я навіть маю універсальний ключ до всіх цих замків – ще з роботи в соціальній службі лишився... І якби вони поставили цифровий, то я б напевно вгадала з п'ятого разу. Звісно, якщо б на ньому хтось змінив заводські налаштування і код “38”... Мене лякало інше – темне віконечко вахтерської кімнатки.

– Стьопка Федорович!!!

Мені ніхто не відповів. Мені ніхто й не міг відповісти. Лише потім я дізнаюся, що мій особистий бабай зі шкіряною рукою помер того самого дня, коли батько зініціював збори під'їзду і на цих зборах всі одногolosно вирішили ставити домофон... Він помер у своїй вахтерській, його поховали за містом, на якомусь кладовищі для бідних, бо ні родичів, ні житла він не мав – Стьопка Федорович весь час і жив у цій кімнатці... Вахтерську закрили і не заходили. Усіх лякав склад “згущонки” в кутку – він налічував більше сотні баночок, деякі були ще сімнадцятирічної давності – з часів, коли моєму татові на зарплату давали “згущонку”, а мама варила її, щоб ми не їли... У тілі Стьопки Федоровича було забагато залізниччя, мабуть, тому він так легко поступився металевим дверям із чарівними кнопками...

Але зараз я цього ще не знаю. Зараз я піднімаюся на п'ятий поверх. Мама насипала борщу, врізала велику скибку хліба і приготувала мені пакунок на дорогу. Тато у відрядженні – він не любить цих телячих ніжностей. Потім я вийму з шафи баночку “згущонки”, яка завжди була в запасі для батька, і на мамине здивування самостійно відкрию і виїм. Потім попрощаюся, йтиму сходами і на третьому поверсі все виблюю. І сама – сама приберу.